

UZASADNIENIE

Decyzją z 29.06.2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpoznaniu wniosku z 21.05.2021 r., przeliczył B. M., emeryturę, od 1.05.2021 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto dotychczasową podstawę wymiaru emerytury – wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z poprzedniej decyzji przyjęty do obliczenia emerytury wynosi 83,64%. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości wymiaru 83,64% przez kwotę bazową 2716,71 zł wynosi 2272,26 zł. Do wysokości emerytury Zakład uwzględnił okresy: składkowe w ilości 34 lat, 4 miesiące, 27 dni, tj. 412 miesięcy, nieskładkowe w ilości 4 lat, 6 miesięcy, 21 dni, tj. 54 miesięcy. Po zmianie stażu pracy, emerytura wynosi 2333,34 zł. (decyzja k. 37 akt ZUS)

Wnioskodawczyni złożyła odwołanie od w/w decyzji, wnosząc o jej zmianę, poprzez przeliczenie jej świadczenia według zasad określonych w art. 51-56 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, a w tym, o przeliczenie jej emerytury na podstawie art. 53 ust. 3 i 4 w/w ustawy. W uzasadnieniu podniosła, że urodziła się po 31.12.1948 r. tj. 26.06.1952 r., w dniu 17.03.2008 r. nabyła prawo do wcześniejszej emerytury, a prawo do emerytury z wieku powszechnego nabyła 26.06.2012 r. ZUS wyliczył jej emeryturę powszechną zgodnie z art. 24 ustawy emerytalnej, jednak okazała się ona mniej korzystna niż emeryturę wcześniejszą i, w związku z tym, jej wypłata została zawieszona, co zdaniem skarżącej było pozaprawne, ponieważ nie zostały wobec niej spełnione przesłanki z art. 104 powołanej ustawy. Wywodziła, że pod względem faktycznym i prawnym nadal pobierała emeryturę wcześniejszą i zachowała prawo do ustalenia tego świadczenia według zasad z art. 51-56 ustawy emerytalnej, a w tym do przeliczenia świadczenia zgodnie z art. 53 ust. 3 i 4 ustawy emerytalnej. Podkreśliła, że w związku z kontynuowaniem zatrudnienia, bezspornie przepracowała ponad 30 miesięcy, a zatem przysługuje jej prawo do ustalenia na nowo podstawy wymiaru emerytury, na zasadach art. 53 ust. 4 ustawy.

(odwołanie k. 3-5)

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując dotychczasowe stanowisko, przy czym jednocześnie pozwany wyjaśnił, że w zaskarżonej decyzji na skutek błędu wskazano nieprawidłowy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 83,64% i dlatego postanowieniem z 15.07.2021 r. sprostowano w/w pomyłkę i wskazano, że prawidłowy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi 104,57%, tj. taki, który został przyjęty decyzją z 17.03.2008 r. przyznającą emeryturę w obniżonym wieku. Ponadto Zakład wyjaśnił, że wnioskodawczyni w dniu 4.08.2021 r. złożyła odwołanie od kwestionowanej decyzji z 29.06.2021 r. a w dn. 12.08.2021 r. sporządzono protokół z rozmowy z ubezpieczoną, z którego wynika, że odwołująca została poinformowana o tym, że jej sprawa nie zostanie przekazana na drogę sądową, a także, że w decyzji z 12.08.2021 r. wnioskodawczyni została poinformowana, że sprawa nie będzie kierowana na drogę postępowania sądowego. ZUS wskazał, że w wyniku ponownego rozpoznania sprawy na skutek złożonego przez wnioskodawczynię pisma w dn. 29.06.2021 r. decyzją z 12.08.2021 r. przeliczono jej emeryturę i ustalono jej wysokość przy zastosowaniu wskaźnika 104,57%. Pozwany podał, że emerytura skarżącej po zmianie stażu pracy wynosi na dzień 1.05.2021 r. 2333,62 zł oraz, że wypłacone zostało wyrównanie za okres od 1.05.2021 r. do 31.05.2021 r. w kwocie 17,12 zł, a ponadto, że w decyzji tej ubezpieczona została poinformowana, że jej odwołanie z 4.08.2021 r. nie zostanie przekazane do sądu wobec zaspokojenia roszczenia. Dalej ZUS podał, że wnioskodawczyni 6.09.2021 r. skierowała do Zakładu pismo, w którym wskazała, że w decyzji z 12.08.2021 r. podano błędny staż. Organ rentowy postanowieniem z 24.09.2021 r. sprostował pomyłkę co do stażu wskazując, że wynosi on 34 lata, 4 miesiące i 27 dni, tj. 412 miesięcy okresów składkowych. ZUS podkreślił, że staż został zweryfikowany i wysokość emerytury była ustalona prawidłowo. Dalej pozwany wyjaśnił, że 25.10.2021 r. sporządzono protokół z rozmowy przeprowadzonej z wnioskodawczynią w Oddziale, z którego wynika, że jej wszystkie wątpliwości zostały wyjaśnione i że prosi ona o nie kierowanie sprawy do sądu. W dn. 8.02.2022 r. ubezpieczona złożyła pismo, w którym wniosła o wyjaśnienie na jakim etapie jest jej odwołanie, a w dn. 16.03.2022 r. przeprowadzono rozmowę telefoniczną z wnioskodawczynią, w której ubezpieczona podtrzymała stanowisko dotyczące skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Konkludując pozwany stwierdził, że

zaskarżona decyzja z 29.06.2021 r. jest prawidłowa, a wniosek o oddalenie odwołania uzasadniony. (odpowiedź na odwołanie k. 7)

W piśmie procesowym z 13.05.2022 r. (data nadania na poczcie k. 12) wnioskodawczyni poparła odwołanie, oświadczając, że składa żadnych wniosków dowodowych.

(pismo procesowe wnioskodawczyni - k. 11)

Na rozprawie z 27.07.2022 r.- bezpośrednio poprzedzającej wydanie wyroku – wnioskodawczyni poparła odwołanie, oświadczając, że spór dotyczy odmowy przeliczenia jej świadczenia emerytalnego, ponieważ po uzyskaniu prawa do emerytury wcześniejszej, a następnie po ukończeniu 60 roku życia uzyskała prawo do emerytury powszechnej, która została zawieszona, gdyż wcześniejsza okazała się korzystniejsza, wskazując, że przepracowała 30 miesięcy. Pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania, wskazując, że 30 miesięcy stażu zostało zaliczone wnioskodawczyni do stażu pracy. Odwołująca dodatkowo oświadczyła, że ma świadomość, że staż 30 miesięcy został doliczony do jej stażu pracy.

(e-prot. rozprawy z dnia 27.07.2022 r.: 00:03:25-00:12:38)

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Wnioskodawczyni - B. M. urodziła się (...)

(niesporne)

Odwołująca na mocy decyzji z 17.03.2008 r. nabyła prawo do emerytury wcześniejszej w obniżonym wieku. W decyzji tej wskaźnik wysokości podstawy wymiaru do wyliczenia emerytury wcześniejszej wynosił 104,57%.

(niesporne, a nadto decyzja k. 39 akt ZUS)

Następnie po ukończeniu wieku 60 lat, na mocy decyzji z 2.07.2012 r. odwołująca nabyła prawo do emerytury powszechnej, której wysokość ZUS wyliczył zgodnie z art. 24 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS.

(niesporne, a nadto decyzja k. 11 akt ZUS)

W dn. 21.05.2021 r. odwołująca złożyła wniosek o ponowne przeliczenie jej emerytury z uwzględnieniem 30 miesięcy pracy i doliczenie tych okresów składkowych do stażu ubezpieczeniowego.

(wniosek k. 31 akt ZUS)

Zaskarżoną decyzją z 29.06.2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpoznaniu w/w wniosku z 21.05.2021 r., przeliczył B. M. emeryturę od 1.05.2021 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. W decyzji tej podano, że do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto dotychczasową podstawę wymiaru emerytury – wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z poprzedniej decyzji przyjęty do obliczenia emerytury wynosi 83,64%. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości wymiaru 83,64% przez kwotę bazową 2716,71 zł wynosi 2272,26 zł. Do wysokości emerytury Zakład uwzględnił okresy: składkowe w ilości 34 lat, 4 miesięcy, 27 dni, tj. 412 miesięcy, nieskładkowe w ilości 4 lat, 6 miesięcy, 21 dni, tj. 54 miesięcy. Po zmianie stażu pracy emerytura wynosi 2333,34 zł.

(decyzja k. 32 akt ZUS)

W dn. 7.07.2021 r. odwołująca złożyła pismo, w którym wniosła o sprawdzenie prawidłowości przeliczenia jej świadczenia, ponieważ wcześniej wskaźnik wysokości podstawy emerytury wynosił 104,57%, a ponadto o sprawdzenie prawidłowości wysokości kwoty bazowej.

(pismo wnioskodawczyni k. 36 akt ZUS)

Na skutek ww. pisma ZUS wydał w dn. 15.07.2021 r. postanowienie, którym sprostował oczywistą omyłkę pisarską w decyzji z 29.06.2021 r. o przeliczeniu wysokości emerytury skarżącej poprzez przyjęcie w miejsce błędnie wskazanej wysokości wskaźnika podstawy wymiaru świadczenia 83,64% prawidłowej 104,57%.

(postanowienie z 15.07.2021 r. k. 39 akt ZUS)

W dn. 29.07.2021 r. wnioskodawczyni złożyła odwołanie od postanowienia z 15.07.2021 r., w którym zarzuciła, że błędna wysokość wskaźnika podstawy wymiaru świadczenia nie była omyłką pisarską, ponieważ $83,64\% \times 2716,71 \text{ zł}$ (kwota bazowa) daje 2272,26 zł, a nie jak w przypadku pomnożenia przez wskaźnik 104,57% co daje 2840,86 zł. Podniosła też, że sformułowanie wskaźnik wysokości podstawy emerytury jak w poprzedniej decyzji sugeruje, że błąd mógł zostać popełniony wcześniej.

(odwołanie k. 40 akt ZUS)

W dn. 12.08.2021 r. sporządzono notatkę służbową z rozmowy z wnioskodawczynią, w której zapisano, że, wobec zaspokojenia roszczeń ubezpieczonej, sprawa nie będzie kierowana do sądu.

(notatka k. 47 akt ZUS)

W dn. 12.08.2021 r. ZUS I Oddział w Ł. wydał z urzędu decyzję o przeliczeniu emerytury wnioskodawczyni od 1.05.2021 r., tj. od miesiąca, w którym złożono wniosek. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto dotychczasową podstawę wymiaru świadczenia, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z poprzedniej decyzji przyjęty do obliczenia emerytury wynosi 104,57%. Zakład podał, że podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 104,57% przez kwotę bazową 1775,89 zł wynosi 1857,05 zł. Do ustalenia wysokości emerytury Zakład uwzględnił okresy składkowe w ilości 33 lat, 27 dni, tj. 396 miesięcy okresów składkowych, a także okresy nieskładkowe w ilości 4 lat, 6 miesięcy, 21 dni, tj. 54 miesięcy okresów nieskładkowych. Po zmianie stażu pracy emerytura ubezpieczonej wyniosła 2337,62 zł.

(decyzja z 12.08.2021 r. k. 49 akt ZUS)

Wnioskodawczyni złożyła w Oddziale ZUS pismo, w którym zarzuciła, że ZUS w w/w decyzji błędnie przyjął staż okresów składkowych w ilości 396 miesięcy, wskazując, że w decyzji z 29.06.2021 r. prawidłowo podano, że po doliczeniu 30 miesięcy okresów pracy, staż składkowy wyniósł 412 miesięcy, dodając, że w latach 2005-2009 oraz od 1.02.2018 r. do 31.12.2020 r. pracowała w różnych wymiarach i pracuje do chwili obecnej.

(odwołanie k. 51 akt ZUS)

W wyniku rozpoznania w/w pisma ZUS postanowieniem z 24.09.2021 r. sprostował oczywistą omyłkę pisarską w w/w decyzji z 12.08.2021 r. w ten sposób, że w miejsce błędnie podanej ilości 33 miesięcy, 27 dni, tj. 396 miesięcy okresów składkowych, stwierdził, że powinno być 34 lata, 4 miesiące, 27 dni, tj. 412 okresów składkowych.

(postanowienie k. 53 akt ZUS)

W dn. 25.10.2021 r. sporządzono protokół ze spotkania z wnioskodawczynią, w którym zapisano, że w czasie rozmowy z wnioskodawczynią wszystkie wątpliwości zostały wyjaśnione i ubezpieczona prosi o nie kierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego.

(protokół k. 55 akt ZUS)

W dn. 8.02.2022 r. wnioskodawczyni złożyła w Oddziale ZUS pismo, w którym wniosła o wyjaśnienie na jakim etapie jej odwołanie złożone 4.08.2021 r., dodając, że sprawa miała trafić do Sądu.

(pismo wnioskodawczyni k. 56 akt ZUS)

W rozmowie telefonicznej 16.03.2022 r. wnioskodawczyni podtrzymała swoje stanowisko o skierowanie sprawy z odwołania od decyzji z 29.06.2021 r. na drogę sądową, ale tylko w zakresie przeliczenia jej świadczenia zgodnie z art. 53 ustawy emerytalnej.

(niesporne, a nadto wyjaśnienie do sprawy k. 65 akt ZUS)

Powyższy stan faktyczny został odtworzony na podstawie powołanych dokumentów zalegających w aktach ZUS-owskich, które nie były kwestionowane przez strony pod względem autentyczności, a i Sąd nie znalazł żadnych powodów by czynić to z urzędu. W istocie spór dotyczy wyłącznie tego czy możliwe jest zastosowanie wobec wnioskodawczyni do przeliczenia jej emerytury art. 53 ust. 3 i 4 ustawy emerytalnej. Samo ustalenie stażu ubezpieczeniowego skarżącej nie jest sporne, albowiem na ostatnim terminie rozprawy strony przyznały, że okresy składkowe 30 miesięcy, które przepracowała odwołująca po nabyciu emerytury wcześniejszej zostały prawidłowo doliczone do jej stażu pracy. Gwoli ścisłości należy także zaznaczyć, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia emerytury powszechnej skarżącej został, po sprostowaniu postanowieniem z 12.08.2021 r. decyzji z 29.06.2021 r., prawidłowo przyjęty do przeliczenia emerytury powszechnej skarżącej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej jest niezasadne .

W pierwszej kolejności należy wskazać, że w sprawie w zakresie decyzji z 12.08.2021 r. sprostowanej postanowieniem z 12.08.2021 r. w ten sposób, że w miejsce błędnie podanej ilości 33 miesięcy, 27 dni, tj. 396 miesięcy okresów składkowych, pozwany prawidłowo przyjął, że po doliczeniu dodatkowo 30 miesięcy okresów składkowych staż powinien wynosić 34 lata, 4 miesiące, 27 dni, tj. 412 okresów składkowych., wydanie wyroku jest zbędne, albowiem pozwany doliczył do stażu składkowego wnioskowany dodatkowy okres 30 miesięcy, o który wносиła skarżąca, a odwołująca nie neguje temu, że po doliczeniu rzeczonych 30 miesięcy jej staż składkowy wynosi 412 miesięcy. Ubezpieczona, kwestionując zaskarżoną decyzję organu rentowego, wskazała, że jej roszczenie dotyczy, jedynie, możliwości przeliczenia emerytury powszechnej, na mocy art. 53 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2022 r. poz. 504 ze zm.) – i do tej tylko kwestii, ostatecznie, spór sądowy się ogranicza w niniejszym postępowaniu. Powyższe skutkuje umorzeniem postępowania, we wskazanym wyżej zakresie, na podstawie **art. 355 k.p.c.**, o czym Sąd orzekł, jak w pkt. 1 sentencji wyroku.

W pozostałej części odwołanie podlega oddaleniu, a to z następujących przyczyn.

Dla oceny zasadności stanowiska ubezpieczonej, konieczne jest dokonanie analizy przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zwanej dalej ustawą emerytalną. Ustawa ta w Dziale II (...) w kolejnych rozdziałach wskazuje zasady przyznawania emerytur dla urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. (art. 24 – art. 26c), zasady przyznawania emerytur dla urodzonych przed 1 stycznia 1949 r. (art. 27 – art. 45), przepisy wspólne dla niektórych ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., a przed dniem 1 stycznia 1969 r. (art. 46 – art. 50), zasady przyznawania emerytur górniczych (art. 50a – art. 50f) oraz zasady ustalania wysokości emerytur, o których mowa w art. 27 – 50e ustawy. Emerytura wcześniejsza, którą ubezpieczona pobiera od 2008 r., została przyznana na podstawie art. 29 w związku z art. 46 ustawy emerytalnej i została wyliczona zgodnie z brzmieniem art. 53 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej. Jej wysokość zależy od dwóch elementów: części stałej (socjalnej) świadczenia, tj. 24 % kwoty bazowej, oraz części indywidualnej zależnej od lat okresów ubezpieczenia (składkowych i nieskładkowych) i wysokości przychodów uzyskiwanych w przyjętym okresie ubezpieczenia (podstawa wymiaru).

Z kolei emerytura przyznana odwołującej się, w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego, została obliczona wedle innych przepisów i innych zasad. Podstawę prawną jej wyliczenia stanowiły art. 25 – 26 ustawy emerytalnej. Zgodnie z nimi emerytura przyznawana urodzonym po 31 grudnia 1948 r. stanowi równowartość kwoty

będącej wynikiem podzielenia podstawy jej obliczenia (art. 25) przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, ustalone wspólnie dla kobiet i mężczyzn wyrażone w miesiącach.

Ubezpieczona, jak wynika z jej wniosku, złożonego do organu rentowego, oraz z odwołania od decyzji z dnia 29.06.2021 r., widzi możliwość przeliczenia jej emerytury powszechnej przy uwzględnieniu aktualnej kwoty bazowej. Podstawą prawną takiej operacji, w jej ocenie, może być art. 53 ust. 3 i 4 ustawy emerytalnej.

Skarżąca spełniła przesłanki do nabycia emerytury z art. 29 ustawy do 31 grudnia 2007 r. oraz pozostałe warunki z art. 46 ustawy i dlatego przyznano jej emeryturę od osiągnięcia 55 roku życia, obliczając jej wysokość zgodnie z art. 53 ust. 1 ustawy. Okoliczność, że wcześniejsza emerytura skarżącej została obliczona na podstawie tego ostatniego przepisu nie daje podstawy do zastosowania dalszych przepisów art. 53 ustawy, a mianowicie przepisów art. 53 ust. 3 i 4 ustawy. Zgodnie z normą zawartą w art. 53 ust. 3 ustawy emeryturę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do emerytury, z zastrzeżeniem z ustępu 4 art. 53 ustawy. Po myśli ustępu 4, przepisu ust. 3 nie stosuje się, jeżeli zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wymiaru wskazał za podstawę wymiaru emerytury, podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym.

Ustawodawca rozszerzając od dnia 1 lipca 2004 r. regulację art. 53 ustawy emerytalnej o przepisy ust. 3 i 4, wskazał, że przy obliczaniu emerytury - której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru ustalonej dawniej renty z tytułu niezdolności do pracy (art. 21 ust. 1 pkt 1) lub emerytury (art. 21 ust. 2 pkt 1) - stosuje się kwotę bazową ostatnio (czyli pierwotnie) przyjętą do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie świadczenie podwyższa się, przy uwzględnieniu wszystkich terminów waloryzacji, do dnia nabycia prawa do emerytury. Aktualną kwotę bazową przyjmuje się tylko wtedy, gdy zainteresowany - po nabyciu uprawnień do świadczeń (tj. renty z tytułu niezdolności do pracy lub emerytury), których podstawę wymiaru wskazał za podstawę wymiaru emerytury - podlegał co najmniej 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub emerytalnemu i rentowym (art. 53 ust. 4), co zostało ocenione przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 24 kwietnia 2006 r. (P 9/05, OTK-A 2006, nr 4, poz. 46) jako zgodne z konstytucyjnymi zasadami równości i sprawiedliwości społecznej. Do zastosowania powyższych regulacji – jak wynika z ich treści - podstawa wymiaru musi być już ustalona i przyjmuje się ją z poprzedniej emerytury. Chodzi zatem o sytuację zmiany emerytury wcześniejszej na zwykłą, co zwykle nie powoduje stosowania nowej kwoty bazowej do ustalenia części socjalnej nowej emerytury. Podstawowa reguła wyraźnie stanowi bowiem, że po przejściu na nowe świadczenie ustalenie części socjalnej emerytury na podstawie aktualnej nowej kwoty bazowej nie jest możliwe, z wyjątkiem sytuacji określonej w przepisie ust. 4 art. 53. Zatem tylko wysokość części socjalnej emerytury wypełnia zakres nowej regulacji z art. 53 ust. 3 i 4, czyli dopuszczalność stosowania nowej kwoty bazowej (z chwili wniosku o emeryturę lub nabycia do niej prawa) do części socjalnej nowej emerytury (uzasadnienie uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 10 września 2009 r., I UZP 6/09, OSNP 2010/5-6/72). Zdaniem Sądu Okręgowego, w świetle przytoczonych przepisów, stanowisko ubezpieczonej jest bezzasadne.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, że roszczenie ubezpieczonej, dotyczy tego, by pozwany ponownie ustalił podstawę wymiaru jej świadczenia w oparciu o nową kwotę bazową w trybie art. 53 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2021 r. r poz. 291 ze zm.).

W przypadku ubezpieczonej, zastosowanie analizowanej regulacji art. 53 ust. 3 i 4 ustawy emerytalnej, nie może mieć miejsca. Przepis – jak wynika z powyższego – odnosi się wyraźnie do sytuacji, gdy oblicza się emeryturę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa emerytury poprzedniej. Dla odwołującej emeryturą poprzednią jest emerytura wcześniejsza, a nową jest emerytura powszechna, która mogłaby być wyliczona z uwzględnieniem art. 53 ust. 3 i 4 ustawy, ale wyłącznie pod tym warunkiem, że byłaby wyliczana wedle innych zasad niż wynikające z art. 25 – 26 ustawy emerytalnej. Trzeba podkreślić, że skarżącej na mocy decyzji z 2.07.2012 r. została jej już

przyznana emerytura powszechna, której wysokość została wyliczona zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej. Nie jest jednak emerytura z wieku powszechnego wypłacana ubezpieczonej ponieważ nadal korzystniejszym świadczeniem jest emerytura wcześniejsza. Ubezpieczona domaga się natomiast obliczenia jej emerytury powszechnej wedle art. 53 ust. 3 i 4, gdy tymczasem stoi temu na przeszkodzie to, że emerytura powszechna skarżącej wyliczana w systemie zdefiniowanej składki nie może być przeliczona w ten sposób, gdyż kwota bazowa przy jej ustalaniu nie jest brana pod uwagę.

Taki sposób przeliczenia, jaki wskazuje art. 53 ust. 3 i 4 ustawy emerytalnej nie może mieć zastosowania do osób urodzonych po 1 stycznia 1949 r., jeśli świadczenie powszechne mają wyliczone wedle reguł art. 25 i 26 tej ustawy.

Sąd Apelacyjny w Łodzi **w wyroku z dnia 13 grudnia 2012 r. (III AUa 684/12, OSAŁ 2012/4/37)**, w stanie faktycznym zbliżonym do stanu faktycznego rozpatrywanej sprawy, potwierdził, że przepisy art. 53 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dotyczą osób, które nabywają prawo do emerytury na podstawie art. 27 ustawy, a zatem osób, które urodziły się przed 1 stycznia 1949 r. i miały ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy lub emerytury na podstawie wcześniej obowiązujących przepisów. Wskazane przepisy art. 53 ust. 3 i 4, nie mają, natomiast, zastosowania do osób urodzonych po 31 grudnia 1948 r., które przeszły na emeryturę na podstawie art. 46 tej ustawy.

Dodatkowo należy wskazać, że zarówno wypracowana dotychczas linia orzecnicza sądów powszechnych, jak i Sądu Najwyższego, w tym w szczególności uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 10 września 2009 r., I UZP 6/09 (L.) potwierdzają powyższe stanowisko albowiem wynika z niej, że przepisy art. 53 ust. 3-4 ustawy emerytalnej dotyczą osób, które emeryturę powszechną uzyskały na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej. Natomiast wnioskodawczyni nie mieści się w tej grupie, gdyż jej emerytura powszechna została wyliczona na podstawie art. 25-26 ustawy emerytalnej prawomocną decyzją z 22.03.2013 r. i wnioskodawczyni takiego sposobu wyliczenia jej emerytury z wieku powszechnego nie zaskarżyła. Wszystkie okresy wypracowane zaś po przyznaniu emerytury wcześniejszej zostały przez ZUS doliczone do stażu skarżącej.

Sąd Okręgowy, w niniejszym postępowaniu, podziela pogląd wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9 maja 2018 r. III AUa 1121/16, (L.), zgodnie z którym przepis art. 53 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS znajduje zastosowanie przy ustalaniu wysokości nowego kolejnego świadczenia, ale nie stanowi podstawy do przeliczania (ponownego ustalenia wysokości) emerytury wcześniejszej wypłacanej jako świadczenie korzystniejsze (wyższe) od emerytury przyznanej i ustalonej w oparciu o art. 24-26. Osoby urodzone do dnia 31 grudnia 1948 r. i uprawnione do wcześniejszych emerytur mogą nadal korzystać z faktu podlegania ubezpieczeniom społecznym przez okres 30 miesięcy po przyznaniu wcześniejszej emerytury, ponieważ nabędą prawo do emerytury powszechnej na starych zasadach, na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej, a emerytura ta zostanie w całości obliczona na podstawie art. 53 ust. 4 w związku z art. 21 ust. 2 powołanej ustawy.

Niemożliwe jest, zatem, w przypadku ubezpieczonej, skorzystanie z możliwości przeliczenia emerytury na podstawie art. 53 ust. 4 w sytuacji pozostawania w ubezpieczeniu co najmniej 30 miesięcy, już po nabyciu prawa do emerytury z powszechnego wieku emerytalnego. Żadne bowiem z przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie przewidują takiej możliwości. Przepis zaś art. 53 ust. 3 i 4 ustawy został wprowadzony w celu wyraźnego unormowania kwestii kwoty bazowej osób pobierających tzw. wcześniejszą emeryturę, przechodzących następnie na emeryturę w związku z osiągnięciem wieku emerytalnego i ma on "jednorazowe" zastosowanie (zob. też wyrok Sąd Apelacyjny w Łodzi z 19.11.2013 r., III AUa 203/13, Lex nr 1400346).

Podsumowując - należy stwierdzić, że osoba która przeszła na swój wniosek na wcześniejszą emeryturę na podstawie art. 46 ustawy emerytalnej i prawo to realizowała - nie nabywa kolejnego prawa do emerytury po ukończeniu powszechnego wieku emerytalnego, gdyż przepisy art. 53 ust. 3 i 4 ustawy emerytalnej nie mają zastosowania do osób urodzonych po 31.12.1948 r., które przeszły na emeryturę na podstawie art. 46 tej ustawy. Taki pogląd wynika m.in. z wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 18.12.2012 r., III AUa 566/12, Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18.06.2013 r. III AUa 1621/12. Fakt przepracowania 30 miesięcy po przyznaniu wcześniejszej emerytury pozostaje

bez wpływu na wysokość nowego świadczenia, ponieważ wnioskodawczyni, po ukończeniu powszechnego wieku emerytalnego przysługuje wyłącznie emerytura obliczana na nowych zasadach, na podstawie art. 26 ww. ustawy, przy ustalaniu której nie ma zastosowania kwota bazowa.

Tylko osoby urodzone do dnia 31.12.1948 r. i uprawnione do wcześniejszych emerytur mogą nadal korzystać z faktu podlegania ubezpieczeniom społecznym przez okres 30 miesięcy po przyznaniu wcześniejszej emerytury, ponieważ nabędą prawo do emerytury powszechnej na starych zasadach, na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej, a emerytura ta zostanie w całości obliczona na podstawie art. 53 ust. 4 w związku z art. 21 ust. 2 powołanej ustawy. Natomiast w przypadku kobiet - urodzonych po 31.12.1948 r. i uprawnionych do wcześniejszej emerytury - tylko w przypadku ustalenia emerytury na podstawie art. 183 ustawy emerytalnej, do wyliczenia świadczenia na starych zasadach- do tzw. części socjalnej można uwzględnić nową kwotę bazową w razie kontynuowania zatrudnienia co najmniej przez okres 30 miesięcy. Ta sytuacja dotyczy jednak tylko kobiet, które, pomimo posiadania uprawnień do wcześniejszej emerytury nie pobierały tego świadczenia (było zawieszona) lub nabyły prawo do wcześniejszej emerytury na podstawie innych przepisów szczególnych np. Karty Nauczyciela.

Ze względu jednak na okoliczność, że ubezpieczona miała przyznaną emeryturę wcześniejszą na podstawie art. 46 ustawy emerytalnej, którą pobierała, emerytura powszechna nie mogła być obliczona z zastosowaniem art. 183 powołanej ustawy (emerytura mieszana).

Z powyższych względów Sąd Okręgowy uznał, że zaskarżona decyzja odpowiada prawu i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., odwołanie wnioskodawczyni oddalił jako bezzasadne.

A.P.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć B. M. -pouczenie zostało dokonane w dniu 27.07.2022r. k. 22, płyta CD k. 23